

Preek over Handelingen 2,46: De zegen van de kleine groep

Voorzang: Psalm 134, 1 en 2

Votum en Groet

Zingen: Psalm 134, 3

Gebed

Zingen: Kinderlied nr. 5 (Ik vermag alle dingen...)

Schriftlezing: Handelingen 2,43-47; 4,32-34; 5,41.42

Zingen: Gezang 364

Verkondiging van Handeling 2,46

Zingen: Opwekking 378 (Ik wil jou van harte dienen...)

Vorbereiding avondmaalsviering

Geloofsbelijdenis

Zingen: Gezang 14

Avondmaalsviering

Zingen: Psalm 68, 2 en 7

Dankzegging en voorbeden

Collecten

Zingen: Gezang 270 (A.F. Troost, Zingende Gezegend; mel. Gezang 393) – in beurtzang:

Allen

De Heer beschut wie bij Hem schuilen,
Hij is een rots, een zon, een schild,
een schouder om op uit te huilen,
een stem, die wind en water stilt,

Vrouwen en meisjes

de goede grond van ons vertrouwen,
een vast en veilig fundament,
waarop de hoop een huis kan bouwen –
gezegend wie de schuilplaats kent!

Mannen en jongens

Want komt de storm en striemt de regen,
dan valt het huis gebouwd op zand,
maar is het op de rots gelegen,
dan houdt het vast en zeker stand.

Vrouwen en meisjes

Wie weet wat ons de tijd zal leren –
hoe zal ons leven verder gaan;
op alle paden, leeuwen, beren?
Vlak voor u zal de herder staan!

Mannen en jongens

Begeef u niet op eigen wegen –
die lopen dood in een ravijn,
maar laat zijn zorg u tot een zegen,
zijn woord de weg ten leven zijn.

Allen

Houd moed! Al gaat door duizend kuilen
uw pad niet zó als gij het wilt,
de Heer beschut wie bij Hem schuilen,
Hij is uw rots, uw zon, uw schild.

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Elke dag kwam de eerste gemeente van Jeruzalem bij elkaar in de tempel.

En elke dag braken ze het brood bij elkaar thuis.

Elke dag zaten ze onder het gehoor van de apostelen.

Kregen ze uit de eerste hand alles te horen over Jezus Christus.
Wie Hij was.
Wat Hij gedaan had.
Wat Hij gezegd had.
Waar Hij op uit was.

Elke dag opnieuw stroomde de tempel vol.
Waren ze massaal bij elkaar – duizenden mannen, vrouwen en kinderen.
Misschien verdeeld in groepen van twaalf.
Bij elk van de apostelen een groep.

Maar na verloop van tijd verlieten ze de tempel weer.
Niet om ieder naar zijn of haar eigen huis te gaan.
Nee, ze waren te vol van wat ze gehoord hadden.
Ze hadden er sterke behoefte aan om er mee bezig te blijven.
Er met elkaar over door te praten.
Het met elkaar te delen.
Samen verder te denken over al die nieuwe dingen die de apostelen vertelden.
En het ook in praktijk te brengen.
Die boodschap van liefde concreet te maken.

En zo zochten ze elkaar op in hun huizen.
De ene keer bij Simon en Debora.
Een andere keer bij Mordechai en Sara.
Een derde keer bij Eleazar en Jochebed.
En ze raakten gewoon niet uitgesproken.
Dus zei Debora: *Jullie blijven toch wel eten!*
Gaan we na de maaltijd gewoon door.
Nou, geweldig.
Want ze hadden enorme honger en dorst.
Ja, vooral honger en dorst naar de woorden van Jezus, die de apostelen doorgaven.
En als ze samen iets niet begrepen, dan waren ze de volgende dag weer in de tempel.
En dan kwamen ze opnieuw in één van de huizen samen.
Praten, samen eten, de gemeenschap vieren en beleven.
Fantastisch!

Of vindt u dat toch wat overdreven?
Een beetje overgeestelijk misschien?
Je kunt het ook te bont maken.
Elke dag naar de kerk!
Elke dag bijbelstudie!
Elke dag bij elkaar op de koffie en bij elkaar aan tafel.
Nou, alsof er in het leven geen andere dingen belangrijk zijn.
Je houdt zo toch helemaal geen tijd meer over voor je zelf.
Kan dat wel gezond zijn?

Oké, is begrijp wel iets van de reserve die u misschien heeft als u dit hoort.
Ik vraag me ook wel af hoe ze dit klaarspeelden naast hun dagelijkse beslommingen.
Het leven zat toen misschien iets minder complex in elkaar als het onze.
En toch – het is tegelijk iets dat me boeit.
Waar ik ook jaloers op ben.
Wat was het evangelie voor die eerste christenen nog nieuw!
Verrassend!
Pakkend!
Wat konden ze er geestdriftig over zijn.
Wat een impact had het op hun leven onderling.
Vindt u dat ook niet indrukwekkend?
En iets om naar te verlangen?

Weet u dat er vandaag heel wat kerken zijn die hierop teruggrijpen?

Ik weet niet of u CV/Koers leest: een christelijk maandblad.
In de nummers van januari en februari staan twee artikelen over zgn. groeigroepen.
Daarin wordt verteld over een initiatief dat in diverse kerken is opgestart.
En daarbij speelt een grote rol wat we hier en elders in Handelingen lezen.
Over de grote betrokkenheid van de eerste christenen op elkaar.
Dat heeft christenen in verschillende kerken gestimuleerd tot het opzetten van kleine cellen, kleine groepen in de gemeente.
Binnen zo'n groep kun je je elkaar als gelovigen ontmoeten.
Kun je elkaar leren kennen en vertrouwen en een band met elkaar opbouwen.
En kun je samen groeien in geloof en in betrokkenheid op elkaar.

Ik geloof dat dit een goed initiatief is.
En dat het inderdaad sterke bijbelse papieren heeft.
Ik denk ook aan de manier waarop Jezus heeft gewerkt.
Rondom Jezus waren er regelmatig massameetings.
Denk maar aan die meer dan 5000 mensen die Hij voorzag van brood en vis.
Ze dromden in grote getale om Jezus heen.
Daarnaast had Jezus ook heel persoonlijke ontmoetingen met mensen.
Met Nicodemus b.v., die in de stilte van de nacht Jezus opzocht.
Of met die vrouw uit Sichar in Samaria, die Hij ontmoette bij de Jakobsbron.
En die persoonlijke ontmoeting zette hun leven volledig op z'n kop.

Maar behalve die massameetings en die persoonlijke ontmoetingen was er ook de kleine groep om Jezus heen.
De kring van de leerlingen, met wie Hij intiem omging.
En daarnaast kwam Hij ook wel bij mensen thuis om hen daar in hun familie en vriendenkring te ontmoeten.
Bij Zacheus of bij Martha en Maria en hun broer Lazarus of bij Simon de melaatse.
Binnen de beslotenheid van zo'n huis hield Jezus zijn gesprekken met de mensen.
En daar staken ze enorm veel van op.
Dat vormde hen voor heel hun leven.

Het is met name dit soort ontmoeting waar Jezus heel veel tijd in stak.
Met de kring van de twaalf trok Hij drie jaar lang intensief op.
En Hij trainde hen en rustte hen toe.
En juist zo konden ze later de taak van het apostelschap uitoefenen.
Konden ze alles wat ze geleerd hadden zelf weer doorgeven en er van uitdelen.
Zo is er in het optreden van Jezus dus sprake van drie cirkels:

1

- Het onderwijs aan de grote schare
- De ontmoeting met en de training van de kleine groep
- Het persoonlijke geloofsgesprek

In ons leven als christen vandaag kunnen we die zelfde cirkels terugvinden.
Op zondag ontmoeten we elkaar in de grote kring.
Daar zingen we samen de lof van onze God.
We delen – zoals vandaag – brood en beker met elkaar.
We horen samen naar het onderwijs uit Gods woord, die rijke schat aan wijsheid.
Dat zijn belangrijke ontmoetingen.

We kunnen bij de buitenste kring ook wel denken aan nog massalere bijeenkomsten.
Conferenties, ontmoetingsdagen, jongerendagen.
Gelredome, Six Flags, Vierhouten.
Waar je met geestverwanten samen bent en samen zingt en samen soms opwindende dingen beleeft.
Waar je samen enthousiast kunt zijn over wie God is en wat Hij doet.
Op school ben je soms ver in de minderheid.
Op je werk tref je soms maar weinig geestverwanten.
En dan kan het enorm bemoedigend zijn om met zo velen je geloof te mogen beleven.

Als het goed is kennen we ook die binnenste cirkel.
Momenten van persoonlijke ontmoeting met God.
Ogenblikken van stil zijn, bidden, bijbellezen en nadenken over wat je gelezen hebt.
Momenten dat God tot jou spreken kan.

Waarin je hart wordt geraakt door zijn liefde en zijn heiligheid.

Waarin je je ook aan Hem bloot geeft en je zonden belijdt en om vergeving vraagt.

Of beperkt uw geestelijk contact met God zich tot een plichtmatig gebed voor en na het eten en voordat u 's avonds slapen gaat?

Maar waar het mij vanmorgen met name om te doen is, is die tweede kring.

De regelmatige ontmoeting met medegelovigen in een kleine groep.

Eén keer in de twee of drie weken.

Het gaat om een groep die in een huiskamer past.

Die klein genoeg is om intiem te zijn en met elkaar vertrouwd te raken.

Ik zei het al – het is de kring waarin Jezus het meeste van zijn aandacht in investeerde.

Door die groep te trainen en toe te rusten.

Zouden we ook in onze gemeente niet mee moeten doen met de herontdekking van de kleine groep, zoals vele gemeenten in Nederland dat al voor ons gedaan hebben?

En dan denk ik niet aan de bijbelkringen, waar we er meerdere van hebben.

Een bijbelkring is min of meer eenzijdig gericht op het bestuderen van de Bijbel.

Daar is natuurlijk niets mis mee.

Dat betekent voor veel gelovigen ook heel veel.

Maar niet elk gemeentelid houdt van studeren of discussiëren.

En dus zal een bijbelkring niet iedereen aanspreken.

Maar de bedoeling van een kleine groep is anders.

Ook in zo'n groep staat de Bijbel uiteraard in het middelpunt.

Het is fijn om er samen uit te lezen en er over te praten.

Maar dan vooral door elkaars inzichten met elkaar te delen.

Niet om er met elkaar over te discussiëren.

Maar uit belangstelling voor elkaars gedachten en ideeën.

En zo elkaar aan te vullen in kennis van Gods bedoelingen.

En zo kan er een vertrouwensband ontstaan tussen de leden van de groep.

Dan gaat het om de beleving van de gemeenschap met de drie v's.

2

Allereerst vertrouwen.

Vertrouwen in Jezus Christus voorop.

Maar ook naar elkaar toe.

Het functioneren van zo'n groep staat of valt met ook de trouw aan elkaar.

Dat je je zelf verplicht om ook trouw te komen.

En zo nemen we verantwoordelijkheid voor elkaar op ons.

Als één zich wat terugtrekt zoeken we hem/haar op om hem/haar aan te moedigen.

En als iemand niet kon om één of andere reden, praten we hem/haar bij.

En de laatste v is die van verbondenheid.

Verbondenheid in het geven van hulp aan elkaar en het vragen van hulp aan elkaar.

Als er ziekte is.

Of als iemand in moeilijke omstandigheden verkeert.

Als iemand zonder werk is komen te zitten.

Dan bieden de leden van de kleine groep elkaar daadwerkelijk steun.

Door elkaar op te zoeken en dingen voor elkaar te doen.

Maar ook om dan met en voor elkaar te bidden.

Samen ons hart uit te storten bij God en bij onze Heer die voor ons zorgt.

Want gaat het daar niet om in de gemeente van Christus?

Dat we zorg dragen voor elkaar?

Dat is niet iets van de dominee of de ouderling of de diakenen.

Dat is allereerst een opdracht voor de gemeente zelf.

Zo deden de eerste christenen dat.

Ze kwamen samen in de grote kring in de tempel.

Maar daarna kwamen ze bij elkaar aan huis.

En ze braken het brood met elkaar.

Dat is gewoon samen eten.

Maar het is toch ook samen leven van het brood van de tafel van de Heer.

Samen delen in de vreugde van de wijn die symbool staat voor offer van Christus.

Het offer waardoor Hij ons samenbracht en elkaar gaf.

Kunnen we avondmaal vieren met elkaar –

kunnen we elkaar de tekenen doorgeven van het offer van Christus, de hoge prijs die Hij betaalde om ons tot zijn gemeente te maken –

en dan niet concreet de gemeenschap vorm geven?

Laat de avondmaalsviering ons tot bezinning brengen hoe we nog meer kunnen beantwoorden aan de bedoeling van Christus.

AMEN.

19-02-2006